

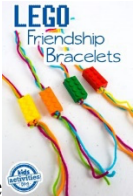

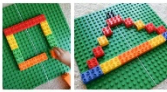
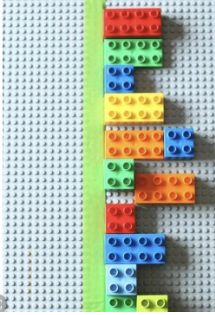
Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe: Legó, dupló hét
Megvalósulásának tervezett ideje: 2025.02.10-02.14
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye: Tornateremben akadálypálya építése
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye : legósüti készítése közösen a csoportban

A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	Konstruáló játékok erősítése, fantáziavilág határainak tágítása
Feladatok:	Konstruáló játékok előtérbe helyezése. A legó játék, amivel nap mint nap rengeteget játsznak a gyermekek, újfajta szemszögből megközelítése.
Fejleszthető képességek:	Térlátás, térérzékelés, szabálytudat, kreativitás, gondolkodás.

Játék és a játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)	<ul style="list-style-type: none"> • Építs labirintust a ping-pong labdának, majd fújd végig a pályán (nagy csoport) • Építs kapukat a duplóból, és azon fújd át a labdát! (kicsi és középső csoport) <div style="text-align: center; margin: 10px 0;"> </div> <ul style="list-style-type: none"> • formakereső játék • Építs hidat a folyó fölé! <div style="text-align: center; margin: 10px 0;"> </div> <ul style="list-style-type: none"> • Építs bármit egy pohár legóból!
Verselés, mesélés <ul style="list-style-type: none"> • an ya 	<ul style="list-style-type: none"> • ellentétpárok keresése (magas-alacsony, mély-sekély, kevés-sok) • Benedek Elek: A csonka torony • Mészöly Miklós: A torony meséje • Fésüs Éva: A kíváncsi királykisasszony

ny elv i és dr ám ajá ték ok	<ul style="list-style-type: none"> • A fából faragott sasmadár (orosz népmese) • Három kismalac • Fából faragott királyfi
Ének, zene, énekes játék, gyermekt ánc	<ul style="list-style-type: none"> • Cifra palota című dal ismétlése
Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka	<div style="display: flex; justify-content: space-between; align-items: flex-start;"> <div style="width: 45%;"> <ul style="list-style-type: none"> • Fessünk felhőkarcolókat duplóval! <ul style="list-style-type: none"> • karkötők fűzése </div> <div style="width: 45%; text-align: right;"> </div> </div> <ul style="list-style-type: none"> • ninjago fej készítése vágással, festéssel
Mozgás • a mi nd en na po s tes	<ul style="list-style-type: none"> • akadálypálya építése • kúszás, mászás gyakorlása • irányok, figyelem erősítése <p>https://www.instagram.com/reel/C-pgFJwsIhW/?igsh=MTRuMnBmbjMwZWN6aQ%3D%3D&epik=dj0yJnU9a20tc0ZtdDh6TVFmbE5JY19CQnlrb0NtU2RHWEtTQm8mcD0wJm49MHMzeEtKandMUXBac1UyZ1B5UW44USZ0PUFBQUFBR2Vsc3hf</p> <ul style="list-style-type: none"> • robotlépések • bordásfal használata

<p>tm oz gá s ját ék ai és fel ad ata i</p>	<ul style="list-style-type: none"> tornasor
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> Alapvető környezeti és természettudományi ismeretek Matematikai tap 	<ul style="list-style-type: none"> alacsony, magas gyakorlása tükörkép készítése) <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>FUN Way to Learn SHAPE SYMMETRY with DUPLO!</p> <p>(nagy csoport)</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>(kicsi, középső)</p> </div> </div> <ul style="list-style-type: none"> magasságok mérése (újjal, arasszal, vonalzóval) „tornasorban” állás magas épületek keresése közvetlen környezetünkben és a világban IKT eszköz segítségével https://www.youtube.com/watch?v=uILx3tLS7hQ lego sütihez mérés, kavarási, sütés. egyenlő részre osztása

as zta lat ok	
Munka jellegű tevékenys égek	<ul style="list-style-type: none"> • iskolába menőknek tarisznyaszövés • könyvespolc rendbetétele • „Állatbarát Olvasóklub” könyv visszavitele • naposi feladatok • kicsik segítése
Differenc iálás, tehetség onozás, felzárkóz tatás lehetőség ei	<ul style="list-style-type: none"> • a pohárlegónál a nagyobbaknak az összeset fel kell használni, míg a kisebbeknek nem muszáj • akadálypályáknál való differenciálás

Mészöly Miklós:A torony meséje

Régen, réges-régen élt egyszer egy törpe, a fűszálnál nagyobb, a fáknál meg kisebb. Mindene megvolt ahhoz, hogy jókedvvel ébredjen, békével feküdjön, mégsem volt soha boldog. Olyan szigorú képpel járt a világban, mintha a fűszálak mind az ő kényére nevekednének, a fák pedig mind csak őt bosszantanák: „Lám, milyen magasak vagyunk, felhő a subánk, kék ég a nyoszolyánk!”

Ebbe sehogy se tudott belenyugodni. Már az is keserűség volt neki, ha kiment sétálni a határba. Az út erre-arra kanyargott, a folyó is egyre meszebb iramlott – de ő hiába meregette a szemét, az útból is, a folyóból is mindig csak egy kicsi darabkát látott, sose többet.

„Bezzeg a fák! – sóhajtozott sokszor. – Azoknak nincs efféle gondjuk.” S mérgében, hogy ilyen tehetetlen, tovább taposta a füvet, a fákat meg irigyelte.

Egyszer a réten ballagott hazafelé, nagyon borús kedve volt. Mert ha aludt, akkor álmodott is, s álmában olyan picivé zsugorodott minden, mint egy vakondtúrás.

Pedig még nem is látott igazi vakondot.

Hát most íme, itt volt az alkalom: a rét telis-tele volt túrással, válogathatott köztük. Mindjárt le is ült az egyik kupac mellé, és leste, hogy megmozdul-e. Csakhamar megmozdult. A porhanyós göröngyök közül kidugta tompa orrát a vakond.

– Mit csinálsz? – kérdezte a törpe kíváncsian.

– Házat – morogta a vakond, és tovább túrta a földet.

– Jóféle ház lesz az, hallod! Se ablaka, semmije, ugyan mit látsz majd belőle?

– Én mindent látok, amit akarok – hangzott a válasz. – De mit akarsz látni te?

A törpe az erdőszél tölgyei felé mutatott.

– Mindent. De legalább annyit, mint a fák.

– Akkor jobb lesz, ha az én házamba bújsz – pislogott a vakond –, én mindennap találkozom velük. Egész erdő van belőlük odalent, csupa göcs, bog mindegyik, de többet ők se látnak, mint én.

S bölcs ábrázattal visszabújt a földbe. A törpe meg lehasalt, és bekukucskált utána a lyukba. Persze, hogy semmit se látott, csak a vastag sötétséget.

– Ostoba! Hiszen ennél még egy nyomorult fűszál is többet lát! – morogta bosszúsan, s hazament, lefeküdt – de most az egyszer nem vakondtúrásról álmódott, hanem egy soha-nem-volt hatalmas toronyról, még a fáknál is magasabbról, és legesleginkább a torony ablakáról...

Micsoda gyönyörűség volt ez! Feljebb, mindig feljebb menni, egyre magasabbra a kerengő lépcsőkön – fel az ablakig!

S akkor...

Akkor egyszeriben fölébredt, az ablakon már nem tudott kinézni.

Hanem az ő ajtaján annál jobban kopogott valaki.

Egy medve.

– Mit akarsz? – mordult rá dühösen.

A medve szelíden dörmögött:

– Te kicsi vagy, hát biztos okosabb nálam, kérlek, adj tanácsot. A méhek elfelejtettek mézet gyűjteni, nagyon koplalunk mindnyájan. Tudsz-e segíteni rajtunk?

A törpe először elképedt, aztán elmosolyodott ravaszul. Ő aztán tudta, hova tűnt a méz! Nem máshová, mint az ő kamrájába. És mindjárt egy merész gondolata támadt.

– Lesz méz, amennyit csak kívántok – mondta –, ha megszolgáljátok az árát.

– És mi lesz az ára?

– Estig idehordtok annyi követ, hogy belepje a rétet, aztán reggelig tornyot raktok, a fáknál magasabbra.

A medve hümmögött, vakaródzott, mivelhogy nem tudta, mi az a „torony”, de szégyellte megkérdezni. Utoljára is úgy döntött, hogy ha már ilyen bolondfajta a törpe, ám legyen. Egye meg a tornyot, ők majd megeszik a mézet. És ráállt a dologra.

Sietve elment, és összezsúfította a környék valamennyi medvéjét, fiatalot, öreget; és mind hordták, cipelték a követ, hordták és cipelték, meg se pihentek estig – s akkorra rakva lett a rét.

A rét kővel, az ég meg csillagokkal.

Olyan aranyló sárgán világított a sok égi lámpás, mint a méz. A medvéknek csorgott a nyáluk még a gondolatra is – de hiába, a munka java még hátravolt. És a törpe nem hagyta álmódzni őket. Hol ide, hol oda futkosott, végül kiválasztotta a három legöregebbet, és rendre elmagyarázta nekik, mit hogyan csináljanak.

A medvék most sem értették, hogy mindez mire jó, de azért hozzáfogtak.

Rakták, rakták a követ egymásra, előbb a nagyját, aztán az apraját, s hogy, hogy nem – a falak megálltak. A törpe pedig egyre följebb hágott; ahol nőtt egy kicsit a

fal, mindjárt ott termett, és onnan nógatta a medvéket: „Még! Még!” – azok meg mind csak azt hallották: „Méz! Méz!”

Így aztán ment a munka, mint a parancsolat.

Már jócskán elmúlt éjfél, mikor odáig jutottak, hogy kő semmi nem maradt a réten, a torony meg büszkén, készen állt.

Éppen csak ablaka nem volt.

– Várjatok! – mondta a törpe titokzatosan. – Nekem még dolgom van idefent – s a medvéket sorba kihajította a rétre.

Mikor az utolsó is kint volt, és csak ő maradt egyedül a rengeteg épületben, nagy foházkodással nekilátott, hogy ablakot vágjon a torony csúcsára. Mert hát ez volt az igazi munka – ez volt a tudomány!

És vágta, véste a követ rettentő buzgalommal – éppen hajnal lett, mire elkészült.

S akkor nagy izgatottan odahajolt a nyíláshoz, hogy kinézzen, és lássa, amit még soha senki sem látott.

De hiába meregette a szemét, hiába toporzékolt dühében, az útból, a folyóból most is csak egy darabkát látott, a fákból, a hegyekből is egy kicsi darabkát; olyan apróka ablakot vágott a rengeteg toronyra.

Fából faragott királyfi

Valamikor réges-rég, messze, nagyon messze három domb emelkedett. Az egyikén magasodó kastélyban a királykisasszony élt, a másik dombon a királyfi vára állott.

A középső dombon a titokzatos Szürke Tündér uralkodott. Arcát soha senki nem látta; szürke fátyol

takarta el. Ő azonban mindent látott és mindent tudott.

Azt is látta, hogy a királykisasszony a csupavirág domboldalon táncolt, kergetőzött a tarka pillangókkal. A szép királylány társ után vágyakozott, mert nem volt senkije sem ezen a világon.

Kinyílt a túlsó vár kapuja és kilépett rajta a királyfi. Göndörödő aranyhaján korona, széles vállán bíborpalást, a paláston tarisznya és a kezében bot volt. Vándorútra készült.

– Óh, a királyfinak nem szabad a királykisasszonnyal találkoznia! Ezt nem engedhetem meg! – szólt a mindent látó Szürke Tündér. Varázslatos gyorsasággal a királykisasszony előtt termett, és hazaparancsolta.

A királyfit sem eresztette egy tapodtat sem tovább. Két karját szürke fátyolként eléje tárta. Nem akarta, hogy akár egy pillantást is vethessen a királykisasszonyra.

De elkésett! A királyfi észrevette a palotába visszainduló királykisasszonyt. Ilyen csodálatosan szép lányt még soha nem látott, s egyszeribe beleszeretett.

Futott is volna utána. Át a kék patakon. Át a kőhídon. De a Szürke Tündér megtiltotta. – Nekem nem parancsolsz! Enyém lesz a királykisasszony! Félre az utamból! – kiáltotta haragosan a királyfi.

De mi történt? A Szürke Tündér bűvös köröket rajzolt karjaival. A fák előbb jobbra, majd balra hajoltak, és gallyaikat a királyfinak szegezték.

A királyfi azonban nem ijedt meg. Hiába zengett ijesztően az erdő, hiába riasztották a boszorkányok: áthatolt az áthatolhatatlan erdőn.

Már ott is állt a kék patak kőhídja előtt. Nagyot dobbant a szíve! Mst feljut a királykisasszonyhoz! A Szürke Tündér azonban egy bűvös mozdulattal felemelte a kőhidat.

A királyfi visszariadt. De csak egy pillanatra, aztán felnézett a palotára. Ott van a csodálatos királykisasszony! Megy, őhózzá, viszi a szíve. Ám a Szürke Tündér bűvös mozdulatára magas hullámokat vetett a kék patak.

A királyfit nem törte meg a varázs. Ha már nem tud feljutni, akkor majd lecsalogatja a királykisasszonyt. Vándorbotjára tette aranykoronáját, és a magasba emelte, hogy a rokkájára hajló királykisasszony is lássa.

A királykisasszony észre is vette, de azért csak tovább pergette orsóját. Ekkor a királyfi a botra húzta a bíborpalástot is. Ezt már inkább megnézte a királykisasszony.

Ez azonban még mindig kevés volt ahhoz, hogy lecsalogassa a palotájából. – Jobban tudtára kell adnom, hogy én itt várom – gondolta a királyfi. Már cselekedett is: levágott egy hatalmas ágat...

...és a fából egy királyfi alakját kezdte kifaragni. Ha majd megmutatja a bábút a királykisasszonynak, bizonyára lejön hozzá. Tudni fogja, hogy ő várja itt lent, a kastély alatt, a kék patak partján.

Aranyhaját levágta, majd ráfésülte a bábura, utána meg rányomta aranykoronáját is. Olyan lett a bábu, mintha királyfi volna. Amikor a királylány meglátta, örömeben felkiáltott: - Jaj, de szép! Jaj, de szép! Az enyém lesz!

Jött is rohanvást a királykisasszony. Amikor a királyfi meglátta, szíve megtelt szerelmes boldogsággal: - Végre, végre, itt vagy, én szép királykisasszonyom! – szólt hozzá.

A királykisasszony azonban nem őt, hanem a bábút választotta: annak korona van a fején. A Szürke Tündér csak erre várt. Szinte láthatatlanul lebegett elő, és bűvöletével életet varázsolt a fából faragott bábuba.

– Jöjj, szép királyfi, jöjj, táncolj velem! – lelkesedett a királykisasszony. És egyre táncolt, csak táncolt a fából faragott királyfival.

A királykisasszony csupán az aranykoronát meg az aranyhaját látta. A bíborpalást lobogása is megszédítette. Azt már nem hallotta, hogy recseg, ropog a fából faragott királyfi minden porcikája. Kéz a kézben táncoltak el messze, a virágos réten túlra...

A kopasz, a koronátlan, a palásttalan királyfi pedig szomorúan nézett maga elé. Szívébe mintha tövist szúrtak volna. Nehéz sötétségként nehezedett rá a bánat.

Hirtelen a Szürke Tündér lépett elő az erdőből. Szürke fátyla szinte világított. Hízelegve, cirógatva táncolta körül a szomorú királyfit, meg is simogatta...

...majd megfogta a kezét. A királyfi úgy érezte, hogy egyszeriben elmúlt szívének minden fájdalma. A varázslat országába indultak.

Amint megérkeztek, a tündérek a királyfit trónusra ültették. Bíborpalástot borítottak rá, virágkehelyből emelték ki gyönyörű aranyhaját, aranykoronával ékesítették fejét. A mindenek felett uralkodó Szürke Tündér parancsolta így.

És megérkezett a királykisasszony is. Óh, jaj! Kétségbeesetten biztatta táncra a párját. De hasztalan ráncigálta, cibálta. Majd úgy ellökte magától, hogy a fából faragott királyfi darabokra tört.

Ekkor felpillantott és azt látta, hogy ott fent a virágos dombon tündöklük az igazi. Otthagyta a széttört fabábút, az aranykoronás királyfihoz szaladt.

A királyfi, amikor észrevette a királykisasszonyt, a szívéhez kapott. Aztán elfordult tőle, és csak ennyit mondott: - Korona, palást, aranyhaj kell neked? Menj vissza cifra bábudhoz, nekem nem kellesz!

Futtában a királykisasszony az élettelen bábuba botlott. Csak akkor döbbsent rá, hogy kit szeretett.

Most már mindent megbánt. Eldobta aranykoronáját. Szegény és csúnya akart lenni, mert nem kellett az igazi királyfinak.

Amikor a királyfi észrevette, hogy a királykisasszony már nem hiú, nem gőgös, hanem őszinte és

szerető szívű teremtés, lelépett a trónusról és megbocsátóan nyújtotta felé a kezét.

A Szürke tündér azonban közéjük állt. Hasztalan jajveszékelt, hasztalan rajzolt bűvös köröket a levegőbe: varázslata megtört.

A királyfi palástjával betakarta a királykisasszonyt. – Most megalázkodtál – mondta neki -, és olyan vagy, mint egy szegény pásztorlány. Így szeretlek. Maradj ilyen, amíg élünk.

Így talált egymásra a királyfi és a királykisasszony. Rögvest elindultak a királyfi várába, hogy ott még nagyon sokáig éljenek boldogságban.

Reflexió: